

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 5 Μαρτίου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Αριθ. 229 — Τιμή Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΞΕΝΟΔΟΥΛΕΙΑΣ

Τὰ γεγονότα τῆς Κύπρου συνετάραξαν ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Ἡ φρίκη τῶν γεγονότων αὐτῶν προβάλλει ἄλλην πλευράν, τὴν ὅποιαν ἡμεῖς θεωροῦμεν ὡς ἀρχικὴν αἰτίαν, ὡς ἀφορμὴν ὅλων τῶν λυπηρῶν ἐκδηλώσεων μίσους καὶ κακίας ἐναντίον τοῦ πτωχοῦ, ἀλλ' ἐντιμότητος Ἑθνους μας. Τὴν πλευρὰν αὐτὴν δὲν τὴν ἔχουν προσέξει δεόντως ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ δι' αὐτὸ ἴσως μερικοὶ μειδιάσουν εἰρωνικῶς ἀναγινώσκοντες τὰς ἀπόψεις μας αὐτάς.

Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ πλευρὰ αὕτη;

Ἀφ' ἧς αἱ ἡρωϊκαὶ δυνάμεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ κατόπιν φρικτῶν καὶ αἱματηρῶν ἀγώνων, ἀπεκατέστησαν τὴν ποθητὴν Ἑθνικὴν Ἐλευθερίαν εἰς τὴν πολυπαθὴ αὐτὴν περιοχὴν τῆς Εὐρώπης, τὴν πατρίδα μας καὶ ἐδημιούργησαν οὕτω κράτος καὶ ἐλεύθερον βασιλεῖον, ἀνεπτύχθη καὶ ἐκορυφώθη ἕνα τρομακτικὸν ἡφαιστεῖον. Τὸ Ἠφαιστεῖον τῆς Ξενοδουλείας! Οἱ Ἐλεύθεροι Ἕλληνες δοῦλοι τῶν Ξένων! Ἡ δουλεία αὕτη, ὀλεθριωτέρα τῆς προηγηθείσης ἐθνικῆς δουλείας, ἀπενάρκωσε πᾶσαν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ κατέστησε τοὺς Ἕλληνας ἀσυνείδητα φερέφωνα ξένων συνηθειῶν, ξένων ἐθίμων, ξένων ἀρχῶν. Ἡ δουλεία αὕτη μετέβαλε τὴν Ἑλλάδα εἰς προσθήκην ξένων καταστημάτων.

Μιὰ ματιὰ στὰ Ἑλληνικὰ καταστήματα ἀποδεικνύει τὸ βάθος τῆς δουλείας αὐτῆς. Ξένα ὀνόματα ἀναρτῶνται εἰς προσθήκας καταστημάτων καὶ Ἑλληνικὰ περικόπτονται διὰ νὰ

ἐμφανίζουν..... Ξενοφάνειαν! Ἀλλὰ ἡ Ξενοδουλεία δὲν σταματᾷ... εἰς τὰς ἐξωτερικὰς αὐτὰς φιλοφρονήσεις τῶν Ἑλλήνων!

Ἡ δουλεία μας πρὸς τοὺς ξένους, ἥνοιξε τὰς πύλας τοῦ Ἑθνους καὶ εἰσήλασε ἡ Μασσονία. Ἡ δουλεία πρὸς τοὺς ξένους ἐταλαιπώρησε καὶ ταλαιπωρεῖ τὸ ἔθνος μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου.

Δυστυχῆς Ἑλλάς! Φρικταὶ αἱ συνέπειαι τῆς δουλείας Σου πρὸς τοὺς ξένους. Ὅπου καὶ ἐάν γυρίσης θὰ ἴδῃς τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας αὐτῆς. Ἡ δουλεία αὕτη δὲν ἐσεβάσθη οὔτε καὶ αὐτὸν τὸν ἱερὸν χώρον τῶν Ἐκκλησιῶν· εἰσήλασε θρασύτητα διὰ νὰ ἐκπροτεσταντίσῃ τὴν Ὀρθοδοξίαν, διὰ νὰ μεταβάλῃ τοὺς ναοὺς εἰς εὐρυχώρους αἰθούσας διαλέξεων. Κατέλαβε ἐπισήμως τὴν Θεολογικὴν Σχολήν. Ὑποκλέπτει τὰ παιδιὰ μας, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν ὑποτροφῶν εἰς ξένα Πανεπιστήμια, διὰ νὰ τὰ μεταβάλῃ εἰς ὑπονομευτὰς τοῦ Ὀρθοδόξου Μεγαλείου τῆς Πατρίδος μας.

Ἀλλ' ἰδοὺ τώρα τὰ ὀψόνια τῆς ἀθλίας αὐτῆς Ξενοδουλείας. Οἱ ξένοι, οἱ ὅποιοι ἐπεζήτησαν καὶ ἐπέτυχαν τὴν δουλείαν αὐτὴν τῆς Ἑλλάδος ἰδοὺ τώρα πῶς συμπεριφέρονται ἐναντίον τῆς πτωχῆς ἀλλ' ἐνδόξου καὶ τρισενδόξου Ἑλλάδος. Τὴν θεωροῦν δούλην, τὴν προσβάλλουν ὡς δούλην, τὴν ἐκδιώκουν ὡς δούλην, τὴν ἀτιμάζουν ὡς δούλην.

Ἄραγε τώρα ὅτε τὰ ραπίσματα εἶναι εἰσέτι νωπὰ καὶ κατῶδυνα θὰ συνέλθουν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν νάρκην αὐτὴν τῆς Ξενοδουλείας;

Ἀρρητὰ ῥήματα.

ΓΝΩΜΑΙ ΚΛΗΡΗΓΗΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

«Ποῦ σοφός, ποῦ γραμματεὺς, ποῦ συζητητὴς τοῦ αἵωνος τούτου ;»

Ὑποθέτουμεν, ὅτι τὸ ἐπίσημον Ὅργανον τῆς «Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας» ἐλέγχει κατὰ τὰς βασικὰς τῶν γραμμῶν τὰ διάφορα δημοσιεύματα, ποῦ βλέπουν τὸ πῶς τῆς δημοσιότητος. Δι' αὐτὸ φρονούμεν, ὅτι διωλλοθήσεται ὑπόπτως εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἐκκλησίας», ἄρθρον, φέρον τὸν τίτλον «Προσηλυτισμὸς καὶ θρησκευτικὴ Ἐλευθερία», συνταχθέν ὑπὸ τοῦ καθ' ὅλα σεβαστοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου.

Γνωρίζουμεν τὸν ἄνδρα καὶ ἡ ὑπογραφή του κοσμεῖ τὰ πτυχία ἀρετῶν ἐκ τῶν στρατευομένων εἰς τὰς τάξεις τῆς δικωκομ. ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας. Πλήν ὅμως ὁρθῶς φρονούντος τοῦ ῥητοῦ «φίλος Σωκράτης, φίλος Πλάτων, φιλότατος ἡ ἀλήθεια» ὁρθότατα πράττομεν ἐλέγχοντες ἄρθρον, μεσὶν ἀντιφάσεων καὶ ἐκ κλησιαστικῶς ὑποκτον. Ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ ἁρθρου καίτοι προδίδεται ὑπὸ τοῦ τίτλου, ἐν τούτοις δὲν διαπιστοῦται εὐκρινῶς. Παραμένει δηλαδὴ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν ὁ σκοπὸς τοῦ συντάκτου. Τί θέλει νὰ εἰπῇ ὁ κ. Καθηγητὴς ; καὶ ποίας θέσεως ὑποστηρίζει ;

Ἐν προλόγῳ γράφει «... πληθύνεται ὁμοῦ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς δημιουργίας παρ' ἡμῖν μικροπροτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, διευθυνομένων ὑπὸ τε ἡμεδαίων καὶ ἀλλοδαπῶν (μεταξὺ δὲ τούτων εἶναι καὶ ἡ ἀντιχριστιανικὴ αἵρεσις τοῦ χιλιασμοῦ), ἡ δὲ ὑπ' αὐτῶν γενομένη ἐργασία, εἶναι, εἴτε συνειδητῶς εἴτε ἀσυνειδητῶς, ἀπολύτως διαλυτικὴ τῆς ἐνότητος καὶ ὑποστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ». Ἡ θέσις αὐτῇ, ὁρθῇ καθ' ἑαυτήν, ἀναιρεῖται ὑπὸ τῶν ἐπομένων, ὥστε νὰ περιπίπτῃ εἰς τὸ χάος τῆς ἀοριστίας ὁ ἀναγνώστης.

Ἡ κατάπληξις του δὲ ἀποκορυφούται, ὅταν ἀναγινώσκῃ τὰ ἐξῆς «Δυνατὴ συνεννόησις καὶ συμφωνία τῶν ἐν τῷ Οἰκουμένικῳ Συμβουλίῳ συνεργαζομένων Ἐκκλησιῶν». Δὲν νομίζω, ὅτι εἶναι δύσκολος ἡ συνεργασία καὶ συνεννόησις τῶν ἐν τῷ Οἰκουμένικῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν συνεργαζομένων Ἐκκλησιῶν. Ἐὰν καταστῇ σεβαστὴ ἡ ἀνωτέρω ἀναπτυχθεῖσα ἀρχὴ τῆς μιᾶς ἀληθείας εἶναι φανερόν, ὅτι ἐκάστη Ἐκκλησία μετὰ σεβασμοῦ καὶ προσοχῆς θὰ ἀντικρίσῃ τὴν διδασκαλίαν καὶ τῆς παραδόσεως τῆς ἄλλης ἐκκλησίας δι' ὧν διεγερνεύεται, ἔστω διαφύρως ἡ μίᾳ ἀλήθεια θὰ καταβληθῇ δὲ προσπάθεια ἀληθινὰ χριστιανικῆς καὶ εὐσυνειδήτου κατανόησεως τῆς διαφορᾶς καὶ ἀληθοῦς ἀπ' αὐτῆς διαφωτισμοῦ ὁπότε συντελούσης καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου πνεύματος καθοδηγουμένης καλῆς χριστιανικῆς θελήσεως, εἶναι ὅπως πιθανόν καὶ πιστευτόν, ὅτι καὶ αἱ διαφοραὶ αὗται — ὅχι ποτὲ αἱ ἐξωτερικαὶ καὶ, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὅπως δευτερεύουσας σημασίας καὶ εἰς τὴν παραμέρισιν τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἐπολυπραγμότησεν ἡ Ἐκκλησία — θὰ ἐξαφανισθοῦν, ἐπὶ πραγματοποιήσῃ τῆς ποθῆ τῆς ἐνότητος, εἰς ἣν τοὺς πάντας ἐκάλεσεν ὁ Θεός, διότι θέλει «ἵνα πάντες ἕν ᾦσιν».

Δύο καθηγηταί, δύο ἐπιστήμονες, δύο κύριοι

Ἀλιβιζᾶτοι ἀνακύπτουν ἐκ τῶν θέσεων αὐτῶν. ἀντιμαχόμενοι ἀλληλοσφαιρούμενοι. Ὁ πρῶτος ἰσχυρίζεται καὶ βροντοφωνεῖ «ἡ δὲ ὑπ' αὐτῶν γινομένη ἐργασία εἶναι εἴτε συνειδητῶς εἴτε ἀσυνειδητῶς ἀπολύτως διαλυτικὴ τῆς θρησκευτικῆς ἐνότητος καὶ ὑποστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ».

Ὁ δεύτερος κ. Ἀλιβιζᾶτος τέκνον καὶ ἀποτέλεσμα τοῦ προστατευτικοῦ κλίματος τῆς Δύσεως ἐισηγείται μίαν περίεργον καὶ νόθον ἀντίληψιν Δογματικοῦ Συγκριτισμοῦ, γράφων καὶ ἰσχυριζόμενος ὅτι «εἶναι ὅπως πιθανόν καὶ πιστευτόν, ὅτι καὶ αἱ διαφοραὶ αὗται... θὰ ἐξαφανισθοῦν». Τοῦτο δὲ διότι, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ σοφοῦ, κ. Καθηγητοῦ, τοῦ ἐτέρου κ. Ἀλιβιζᾶτου «ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ εἶναι μία» αἱ δὲ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι ἐκφράζουν αὐτὴν κατὰ τὸ μέτρον τῆς διδασκαλίας τῆς ἐκάστη. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ συνεστήθη καὶ τὸ Οἰκουμένικόν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἰδοὺ δὲ πῶς διαβλέπει τὴν «ἐπιδιωκομένην ἑνώσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν πλήρη καὶ ἐξωτερικῶς καὶ τυπικῶς ἀκόμη ἀποκατάστασιν αὐτῆς ὁ κ. Ἀλιβιζᾶτος «Εἰς τοῦτο μόνον μία οὐσιαστικὴ δυσκολία ὑφίσταται.

Τὸ κατὰ πόσον θὰ καταστῇ δυνατόν εἰς τὰς ἀδελφὰς ἐκκλησίας νὰ βοηθήσουν τὰς ἐκκλησίας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι δι' ὀρισμένους λόγους δὲν κατέστη εἰς αὐτὰς δυνατόν νὰ ἀναπτύξουν τὴν ἰδίαν παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν, ὅχι εἰς τὸ νὰ ἀλλάξουν ταύτας, ἐν συνταυτισμῷ πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν ἄλλων ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ εἰς τὸ νὰ ἀναπτύξουν τὴν ἰδίαν αὐτῶν διδασκαλίαν καὶ παράδοσιν, ἐπὶ ἐνσυνειδήτω καὶ αὐτῶν συνεργασία πρὸς ἐξεύρεσιν καὶ πιστοποίησιν τῆς μιᾶς καὶ μόνης ἀληθείας, ἣν καὶ ἂν δὲν κατέχουν τὴν διαισθάνοντα καὶ θέλουν νὰ τὴν πιστεύουν».

Ἄγνοεῖ, ὡς φαίνεται, ὁ κ. καθηγητὴς, ὅτι ἡ μία καὶ μόνη ἀλήθεια δὲν τίθεται «πρὸς ἐξεύρεσιν καὶ πιστοποίησιν» διότι ἐνσαρκώνει αὐτὴν ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία.

Ὅστε προκειμένου περὶ Ἐνώσεως δὲν τίθεται ὡς βάσις ἡ φιλοσοφικὴ ἀναζητήσις ἀγνωστομένης ἀληθείας, ἀλλὰ ἡ ἐπαναφορὰ πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰ ὅρια τῆς ἀκαινοτομήτου καὶ ἡνωμένης Ἐκκλησίας τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων.

Καὶ αὐτὰ μὲν ὡς πρὸς τὰς περιέργους καὶ ὁρθόδοξως ὑπόπτους ἀντιλήψεις τοῦ κ. Καθηγητοῦ. Δὲν πρόκειται νὰ ἐμπλακώμεν εἰς τοὺς λαβυρίνθους καὶ τὰ ἀδιέξοδα τοῦ ἀκαταλήπτου βερμπαλισμοῦ του. Θὰ ἀνασύρουμεν μερικὰ στιγμιότυπα μόνον. Γράφει λοιπὸν «Ἀπλὴ ἀπαγόρευσις, καὶ ἀστυνομικὴ, ἐξαπλώσεως καὶ διδασκαλίας τῶν ξένων θρησκευμάτων ἢ δογμάτων παρ' ἡμῖν εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ἀληθινὸν πολιτισμὸν καὶ, ἐπὶ τέλους καὶ τὴν γνωστὴν ἑλληνικὴν ἀνεξιθρησκείαν». Μά... δὲν γνωρίζει ὁ κ. Ἀλιβιζᾶτος ὅτι τῆς ἀρχῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία «δίδει συνεχῆ καὶ βασικὴν ἀφορμὴν... κατασκευαστικῶς τῆς χώρας μας ὡς ἀντιελευθέρου καὶ μεσαιωνικῆς», τῆς ἀρχῆς αὐτῆς γίνεται εὐρυτά η καὶ ἀδέσμευτος χορὴς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα; Ναοὶ κλείονται, ἱερεῖς φυλακίζονται, κοινωνικαὶ πράξεις τελούμεναι μετὰ τῶν λαϊκῶν ἀκυροῦνται,

λαῖκοι δικάζονται καὶ συνελθόντες εἰπεῖν ἄγχιος καὶ πρωτοφανῆς θρησκευτικῆς διωγμῶς μαίνεται! Τὰ ἀστυνομικὰ Τμήματα κατακλύζονται ἀπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἀρμοδίων καὶ ἐπ' ἐσχάτων τὰ γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐφυλάσθησαν διὰ τὸν λόγον αὐτὸν μὲ κομμωτικὰ ἐργαλεῖα!!!

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ μελῶν τῶν «ἰδελῶν ἐκκλησιῶν» τοῦ οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου.

Οὐδεὶς καθολικὸς ἠνωχλήθη, οὐδεὶς διαμαρτυρούμενος οἰαομένητε ἀποχωρέσεως ἢ δογματικῆς πίστεως προσεκλήθη εἰς Ἀστυνομικὸν Τμήμα ἔστω καὶ διὰ τὸν τυπικὸν ἔλεγχον τῆς ταυτότητός του. Ἀλλὰ καὶ ὅταν κάποτε εἰς Πειραιᾶ συνελήφθη νεάνις, ἀνήκουσα εἰς χιλιαστικούς κύκλους, ἐπεκλήχθη ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος καὶ αὕτη ἀφένθη ἐλευθέρῃ τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

Ὁ Μεσαιωνικὸς αὐτὸς διωγμὸς ἔχει ὡς ἀντικείμενον τοὺς Παλαιομερολογίτας. Δὲν τὸ γνωρίζει αὐτὸ ὁ κ. Ἀλιβιζάτος; Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Ἀλιβιζάτου στοιχεῖον θεμελιώδες τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας εἶναι καὶ «ἡ ἐλευθερία καὶ ἐξ ἀπολύτου ἐλευθέρως θελήσεως μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς θρησκευματοῦς ἢ Ἐκκλησίας εἰς ἄλλην». Δηλαδή μορεῖ νὰ γίνῃς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν Μωαμεθανός, Βουδδιστὴ, Διαμαρτυρούμενος, Καθολικὸς, Χιλιαστής κ.τ.λ. χωρὶς οὐδένα νὰ δώσῃς λόγον καὶ οὐδεὶς νὰ σὲ ἐνοχλήσῃ. Μόνον παλαιομερολογίτης δὲν ἔχεις τὴν δυνατότητα νὰ γίνῃς! Καὶ ἐρωτῶμεν τώρα ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία ὑφίσταται ἐξ ἀντικειμένου ἢ μόνον εἰς τὰς διανοίας τῶν «σοφῶν»; Ἐφαρμοζόντων αὐτὴν κατὰ τὰ συμφέροντά των; Ἐκτός ἐὰν ἡ ἀνωτέρω διατυπωμένη ἀρχή, εἶναι ἀπλοῦν πρόσχημα ἀκωλύτου ἐνεργείας τῶν ἐνδιαφερομένων.

Καὶ αὗται μὲν εἶναι αἱ ἀντιλήψεις (ἀκαθορίστων θέσεων) τοῦ κ. Καθηγητοῦ. Ἐπιλογίζοντες τὸ παρὸν ἄρθρον μας ἀναφέρομεν καὶ αὐτὴν τὴν χαρὰ κτηριστικὴν σκέψιν τοῦ κ. Καθηγητοῦ. «Ἀκόμη ὀφείλω νὰ προσθέσω, ὅτι εἰς τὸ βλὸν ζήτημα οὐδεμίαν θέσιν ἔχουν αἱ ὑπὸ τῶν ἀγραμμάτων καὶ ἀνευθύνων καὶ ἀμαθῶν ἀκουόμεναι ὅλως ἀσυνείδητοι φωνασαίαι διὰ τὰς προσηλυτιστικὰς ἐνεργείας τῶν ξένων».

Ἀλλοίμονον, ἐὰν ἡ Ὁρθοδοξία, ἐπαφίετο εἰς τὸν ζῆλον τῶν σοφῶν. Ἀσφαλῶς θὰ εἶχεν ἐκλείψῃ. Σοφὸς ἦτο καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Νικαίας Βησσαρίων, ὁ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινέως μεταβληθεὶς εἰς Καρδινάλιον τῆς Λυτ. Ἐκκλησίας. Σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες εἶναι οἱ νησταλέοι βαρύντικοι Καθηγηταί, οἱ ὅτιοι ἢ ἀδιαφοροῦν διὰ τὸν θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ τὴν κατὰ τρυφὴν εἰς τὰ διάφορα συνέδρια τῆς Δύσεως.

Τὴν Ὁρθοδοξίαν τὴν διέσωσεν ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ ἄγνός καὶ μαχητικὸς ζῆλος τῶν «ἀγραμμάτων καὶ ἀνευθύνων καὶ ἀμαθῶν». Ὁ ἀδιάφορος λαὸς ὑπῆρξεν ὁ φρουρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ εὐσέβειά του τὸ ἀκατανίκητον ὄπλον.

Αὐτὸ τὸ ἅγιον πλῆθος «τῶν ἀγραμμάτων καὶ ἀνευθύνων καὶ ἀμαθῶν», αὐτοὶ οἱ εὐσεβεῖς ὄχλοι τῆς Ὁρθοδοξίας, θὰ ὀρθοῦνται πάντατε ὡς κυμα-

τοθραῦσαι τῶν μανιασμένων κυμάτων τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ τῆς κακοδοξίας.

Αὐτοὶ καὶ ὄχι αἱ ἀκατάληπτοι φαναταὶ τῶν ὑπόπτων ἐπὶ Προτεσταντισμῷ, θὰ περιφρουρήσουν ἀποτελεσματικῶς τὴν θρησκευτικὴν ἐνότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τὴν ὑπόστασιν τοῦ Ἔθνους μας.

ΑΞΙΕΠΑΙΝΟΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ

Μεταξὺ τῶν θλιβερῶν συνεπειῶν τοῦ καθ' ἡμῶν διωγμοῦ εἶναι καὶ ἡ ἄρνησις τῶν ληξιαρχεῶν νὰ δεχθοῦν δηλώσεις γάμων, ἱερολογηθέντων ὑπὸ Παλαιομερολογιτῶν ἱερέων. Τοῦτο ἀσφαλῶς συνιστᾷ τὴν πλέον ἀποκρουστικὴν ἀδικίαν. Καὶ δι' ἄλλους τινὰς λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ Παλαιομερολογίτης ἱερεὺς εἶναι ἀναμφισβητήτως ὁ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προβλεπόμενος Ὁρθόδοξος ἱερεὺς, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν προβαίνει εἰς τὴν διάκρισιν νεομερολογίτου ἢ Παλαιομερολογίτου. Καὶ ἐφ' ὅσον δὲν θεμελιούται τοιαύτη διάκρισις, ἀναμφισβητήτως οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα νὰ διακρίνῃ γάμους, εἰς γάμους τελεσθέντας ὑπὸ νεομερολογιτῶν ἱερέων καὶ γάμους τελεσθέντας ὑπὸ παλαιομερολογιτῶν ἱερέων. Ἐπ' αὐτοῦ πολλὰ ἐλέχθησαν, πολλαὶ παραστάσεις ἐγένοντο καὶ πολλοὶ ἀνεγνώρισαν τὴν ὀρθότητα καὶ νομιμότητα τῶν ἀπόψεων μας. Τελευταίως καὶ τὸ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐπέτυχε ἐκδοσιν τῆς ὑπ' ἀρ' 1650) 56 Ἐγκυκλίου τοῦ ὑπουργ. Δικαιοσύνης, δι' ἣς ἐντέλλονται τὰ ληξιαρχεῖα νὰ δέχωνται δηλώσεις γάμων παρὰ παλαιομερολογιτῶν ἱερέων «μὴ καθαιρεθέντων».

Τελευταίως καὶ ἡ ἐφημερὶς «Ἔθνος» τῆς 18 2-56 ἐδημοσίευσεν περισπούδαστον ἄρθρον, ὅπερ παραθέτομεν αὐτοῦσιον.

«Ἀληθινὸς σάλος ἐδημιουργήθη τὰ τελευταῖα χρόνια ποὺ οὐσιαστικὰ δὲν ἔχει κοπάσει ἀκόμη, ἐξ αἰτίας μιᾶς γνωμοδοτήσεως τῆς Εἰσαγγελίας τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τοὺς γάμους τῶν παλαιομερολογιτῶν.

Ἡ γνωμοδότησις αὕτη, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ἐκλόνιζε τὸ κύρος ὅλων τῶν γάμων ποὺ ἱερολογήθησαν ἀπὸ παλαιομερολογίτας ἱερεῖς, ἀφοῦ τοὺς θεωροῦσε «ὡς ἀνυποστάτους» καὶ συγχρόνως συνιστοῦσε νὰ διαγραφοῦν ἀπὸ τὰ ληξιαρχικά βιβλία.

Ἐπόμενον ἦταν νὰ ἀναστατωθοῦν αἱ χιλιάδες τῶν παλαιομερολογιτῶν, ἀφοῦ ἡ γνωμοδότησις αὕτη θὰ εἶχε τρομερὰς συνεπείας διὰ τὰς οἰκογενείας, ποὺ εἶχαν ἐν τῷ μεταξύ δημιουργήσει.

ΤΟ ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ἀλλ' ἄς δοῦμε μὲ τὴν σειρά πῶς ἡ εἰσαγγελικὴ αὕτη γνωμοδότησις ἀντιμετώπισεν τὸ ζήτημα αὐτό.

«Οἱ γάμοι οὗτοι, ἱερολογηθέντες παρὰ ἱερέων καθαιρεθέντων, ἀναφέρει ἡ γνωμοδότησις, εἶναι ἀνυπόστατοι, ὡσανεὶ παρὰ λαϊκοῦ τελούμενοι καὶ συνέπῳ δὲν καταχωρίζονται εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία.

«Παρὰ ταῦτα οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Ἰουλιανόν

ἡμερολόγιον (παλαιοημερολογίται) εξακολουθοῦν τελούντες τοὺς γάμους αὐτῶν διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἱερέων, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν θεωροῦνται καθαιρεθέντες ἐκ τῆς ἱερωσύνης των».

Αἱ συνέπειαι τῆς ἐν λόγῳ ἐπισήμου γνωμοδοτήσεως—αἱ ὁποῖαι καθωρίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐστηρίζοντο εἰς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα καὶ τὸ Δημόσιον Δίκαιο.—ἦσαν τρομεραί διὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας.

Συγκεκριμένως αὐτοὶ θεωρεῖται κατὰ τὴν Πολιτείαν, ὅτι συμβοῦν παρανόμως. Τὰ γεννώμενα τέκνα τῶν εἶναι ἐξώγαμα καὶ λαμβάνουν τὸ ὄνομα τῆς μητρός. Δὲν ὑπάρχει ἡ προβλεπομένη ἐκ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος σχέσις πατρὸς καὶ τέκνου, ἡ ὑποχρέωσις διατροφῆς, προικῆσεως, ἐπιμελείας, διοικήσεως περιουσίας κλπ. Αἱ κληρονομικαὶ σχέσεις μεταξὺ τέκνων καὶ πατρὸς εἶνε ἀνύπαρκτοι. Δὲν δημιουργεῖται συγγένεια μεταξὺ τῶν συζύγων ἐξ ἀγχιστείας, οὔτε ὑπάρχουν προσωπικαί, κληρονομικαὶ καὶ περιουσιακαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν συζύγων.

Καὶ ἐνῶ τοιοῦτοτρόπος ἀντιμετωπίζεται τὸ θέμα τοῦ γάμου εἰς βῆρος τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἡ ἐπίσημος Πολιτεία προσπαθεῖ νὰ ἐξεύρη τρόπον ρυθμίσεως τοῦ θέματος.

Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ

Ἀντιθέτως ἡ ἔννοια τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος εἶναι ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται ἔχουν δικαίωμα ἰδρύσεως θρησκευτικῆς Κοινωνίας. Καὶ ἐφ' ὅσον ἐγκύρως ὑφίσταται ἡ θρησκευτικὴ Κοινωνία τῶν παλαιοημερολογιτῶν, συναγεται ὅτι ἡ ἐκλογή ἱερέων, ἐπισκόπων κλπ. Κλήρου εἶνε ἔγκυρος καὶ αἱ τελούμεναι ὑπὸ τούτων ἱεροπραξίαι εἶνε ἐπίσης ἔγκυροι. Συνεπῶς καὶ ἡ ἱεροπραξία τοῦ γάμου τῶν παλαιοημερολογιτῶν εἶνε ἔγκυρος.

Η ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ Αὐτοκέφαλος Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ὅμως ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν χώραν μας τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ τῆς προσαρμογῆς πρὸς τοῦτο τοῦ ἡμερολογίου, θεωρεῖ ὡς καθαιρεθέντας τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον κληρικούς. Κατὰ συνέπειαν θεωρεῖ τὰς ἱεροπραξίας αὐτῶν ὡς ἀκύρους καὶ ἀνυπάρχοντας. Δηλαδή συμφωνεῖ μετὰ τὴν γνωμοδότησιν τῆς εἰσαγγελικῆς γνωμοδοτήσεως ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ.

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΡΥΘΜΙΣΙΣ

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος, ἡ ἀρμοδία κρατικὴ ὑπηρεσία κατήρτισε νομοσχέδιον, ἀφοῦ προηγουμένως ἐζητήσῃ τὴν γνώμην τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος. Πλὴν ὅμως ἡ Ἱερά Σύνοδος, καίτοι πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες, δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν. Πρὸ τῆς καταστάσεως αὐτῆς, τὸ ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης ἀπεφάσισεν ὅπως προχωρήσῃ εἰς τὴν νομοθετικὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος.

Ἡ λύσις τὴν ὁποῖαν δίδει τὸ ὑπουργεῖον διὰ τοῦ νομοσχεδίου εἶνε νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι οἱ γάμοι τῶν παλαιοημερολογιτῶν θεωροῦνται ἔγκυροι ἀπὸ τῆς τελέσεώς των, ὡς ἐγκύρως ἱερολογηθέντες. Κατὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ ἐν λόγῳ νομοσχεδίου ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ ἀπόψεις τῆς νομολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Ἐπίσης εἰς τὸ νομοσχέδιον περιελήφθη διάταξις διὰ τῆς ὁποίας ὁ Κλήρος τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἐφ' ὅσον ἀνήκει εἰς τὴν ἰδίαν θρησκευτικὴν Κοινωνίαν πρέπει νὰ διακρίνεται τοῦ Κλήρου τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Καὶ ἔτσι εἰς τὸ ἐξῆς οἱ κληρικοὶ τῶν παλαιοημερολογιτῶν θὰ φέρουν ἐποχρεωτικῶς διακριτικὸν σῆμα.

Ἡ Ἐγκύκλιος

Βασιλείον τῆς Ἑλλάδος

Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης Σ.Κ.

Γενικὴ Διεύθυνσις Α.Δ.

Τμήμα 52

Γραφεῖον

Ἀρμόδιος

Τηλ.

Ἀριθμ. Πρωτ. 1650

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 11-1-1956

Πρὸς

τὸ Ὑπουργεῖον Ἑσωτερικῶν

Δ/νσιν Ἰθαγενείας

Ἐγγραφόν σας ὑπ' ἀριθ.

Θέμα :

Ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 49265 ἐγγράφου ὑμῶν ἐν σχέσει μετὰ τὸ κύρος τῶν γάμων τῶν ἱερολογουμένων ὑπὸ παλαιοημερολογιτῶν μὴ καθαιρεθέντων ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι κατὰ τὴν κρατήσασα γνώμην (Γνωμ. Εἰσαγγ. Α.Π. Ι) 1947 θεμ. ΝΗ 90) οἱ γάμοι οὗτοι εἶναι ἔγκυροι, καὶ ὡς τοιοῦτοι καταχωρίζονται εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τῇ δηλώσει τῶν πρὸς τοῦτο ὑποχρέων κατ' ὅσον οἱ παλαιοημερολογίται ἱερεῖς διαφωνοῦντες ὡς πρὸς τὴν δρθόγητιαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου δὲν παύουσι νὰ εἶναι ἱερεῖς τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπασαὶ δὲ αἱ ὑπὸ τούτων ἐνεργούμεναι ἱερολογίαι, εἶναι ἔγκυροι. Ἡ ἑλλειψίς τῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 1368 τοῦ Α. Κ. ἐπισκοπικῆς ἀδείας οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔχει διὰ τὸ κύρος τοῦ γάμου. συστατικὸν τοῦ ὁποίου εἶναι μόνον ἡ ἱερολογία βεβαιουμένη ὑπὸ τοῦ τελέσαντος ταύτην ἱερέως κατὰ τὸ ἀρθρον 14 τοῦ λήξ. Νόμου 5097)31 (ἀρθρ. 1367 Α.Κ.) οὐδ' ἀπαιτεῖται μετὰ τοῦτο διὰ τὴν καταχώρησιν τῶν γάμων εἰς τὸ λήξ. βιβλ. ἀπόφασις Δικαστικῆς βεβαιωτικῆς τῆς τελέσεως τῆς ἱερολογίας τοῦ γάμου, δεδομένου ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρον 10 παρ. 4 τοῦ ληξιαρχικοῦ Νόμου ἡ ληξιαρχικὴ πράξις δὲν ἀποδεικνύει τὴν σύστασιν τοῦ γάμου. Κατὰ ταῦτα τὰ ἐκ τῶν γάμων τούτων γεννώμενα τέκνα εἶναι νόμιμα καὶ ὡς τοιαῦτα ἐγγράφονται εἰς τὰ Δημοτολόγια καὶ τὰ μητρώα τῶν ἀρρένων ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ νομίμου πατρὸς των.

Περαιτέρω ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος ἐκδίδων πιστοποιητικὸν οἰκογενειακῆς καταστάσεως ὀφείλει νὰ ἀναγράψῃ ἐν αὐτῷ ὅτι ἐκ νομίμου γάμου ἐγεννήθησαν τὰ δι' αὐτῆς ἡ πιστοποίησις τέκνα κλπ.

Ἐντολῇ Ὑπουργοῦ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Δ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

Κοινοποιήσις

1. Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
2. κ. Νομάρχην Λαρίσης
3. Πρόεδρον Κοινότητος Βαρδεχούσης Λαρίσης

ΘΕΜΑΤΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΩΣ ΔΙΕΜΟΡΦΩΘΗ Ἡ ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

Ἡ εἰκονογράφησις τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ δὲν εἶναι τυχαία. Ἐκφράζει τὸ δόγμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξυπηρετεῖ τὰς λειτουργικὰς ἀνάγκας. Ὁ Μέγας Πατὴρ Γρηγόριος Νύσσης τὴν ἀποκαλεῖ «γλωττοφόρον βιβλίον». Ἡ τελικὴ ὅμως διαμόρφωσις τῆς εἰκονογραφήσεως ἔγινεν μετὰ τὴν εἰκονομαχίαν.

Ἡ ἀναστήλωσις τῶν εἰκόνων, ἡ προσθήκη εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα τῆς Προθέσεως καὶ τοῦ Διακονικοῦ ὁ ὀριστικὸς καθορισμὸς τοῦ δόγματος, καὶ ἡ καθιέρωσις τοῦ ἑορτολογίου εἶναι μερικοὶ ἐκ τῶν λόγων ποῦ ἐπέδρασαν εἰς αὐτήν.

Ὁ κύριος σκοπὸς τῶν τοιχογραφιῶν καὶ τῶν ψηφιδωτῶν τοῦ Βυζαντινοῦ Ναοῦ εἶναι ἡ ἐξηγήσις τῆς Θείας φύσεως τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ σειρά τῶν παραστάσεων αὐτῶν ἀποτελεῖ τὸν δογματικὸν κύκλον. Ὁ κύκλος αὐτὸς ἀπενιᾷ εἰς τὸν τροῦλλον τὴν ἀψίδα τοῦ Ἱεροῦ καὶ τὴν εἴσοδον ἀπὸ τὸν νάρθηκα εἰς τὸν κυρίως ναόν. Αἱ παραστάσεις ποῦ συγκροτοῦν τὸν λειτουργικὸν κύκλον καλύπτουν τὸ Ἱερὸν Βῆμα ἐνῶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Ναοῦ ἀπεικονίζεται ὁ ἑορταστικὸς κύκλος.

1) Δογματικὸς κύκλος

Εἰς τὸν τροῦλλον ἀποτυπῶνται ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ ὅστις περιβάλλεται ὑπὸ Ἀγγέλων ἢ Προφητῶν. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων «Ἐκκλησία ἐστὶν ἐπίγειος οὐρανὸς ἐν ᾧ ὁ ἐπουράνιος Θεὸς ἐνοικοῖ καὶ περιπατεῖ». Ὁ δὲ Συμεὼν Θεο)νίκης λέγει ὅτι «ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ ὅλον τὸν κόσμον τυποῖ». Ἐπειδὴ δὲ ὁ τροῦλλος συμβολίζει τὸν οὐρανὸν τὸ δὲ δάπεδον τὴν γῆν, ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ προβάλλει ὡς ἀπὸ παραθύρου συμβολίζουσα

τὴν ἔννοιαν τοῦ Χριστοῦ ὡς βασιλέως Παντοκράτορος καὶ κριτοῦ τοῦ κόσμου.

Δογματικὴν ἔννοιαν ἔχει καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ ὑπεράνω τῆς πύλης ποῦ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸν Νάρθηκα εἰς τὸν κυρίως Ναόν. Ὁ Χριστὸς εἰκονίζεται κρατῶν ἀνοιχτὸν εὐαγγέλιον εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται «ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα, δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὐρήσει».

Ὁ δογματικὸς κύκλος τῆς εἰκονογραφίας συμπληροῦται εἰς τὴν ἀψίδα τοῦ Ἱεροῦ εἰς τὴν ὁποῖαν εἰκονίζεται ἡ σκηνὴ τῆς Μεταλήψεως τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Χριστὸς ὡς Ἀρχιερεὺς μεταλαμβάνει αὐτοὺς γύρω δὲ ὑπάρχουν ἐπιγραφαὶ «Λάβετε φάγετε» καὶ «Πίετε ἐξ αὐτοῦ Πάντες...»

Διὰ τῶν τριῶν αὐτῶν παραστάσεων συμπληροῦται ἡ δογματικὴ διδασκαλία τῆς ἐκκλησίας μας περὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς Βασιλέως (εἰς τὸν τροῦλλον) ὡς Προφήτου (εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κυρίως Ναοῦ) καὶ ὡς Ἀρχιερέως (εἰς τὴν ἀψίδα τοῦ Ἱεροῦ).

2) Λειτουργικὸς Κύκλος

Εἶναι ἀποκλειστικῶς ἡ εἰκονογράφησις τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. Ὅλαι αἱ παραστάσεις σχετίζονται μὲ τὸ μυστήριον τῆς Θείας εὐχαριστίας. Τὸ ἱερὸν Βῆμα «τυποῖ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων τὰ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν». (Συμεὼν Θεο)νίκης). Ἀνωθεν τῆς ἀγίας Τραπέζης εἰκονίζεται ἡ «ἐτοιμασία τοῦ Θρόνου» ἐνῶ ὁ ἐπουράνιος Θεὸς ὁ ἐπὶ τῶν Χερουβεὶμ ἐποχούμενος σωματῶν εἰς ἀναπαύσατο. Εἰς τοὺς πλευρικοὺς τοίχους τοῦ Ἱ. Βήματος εἰκονίζεται ἡ Θ. λειτουργία καθὼς καὶ ὁ Ἀμνὸς (μελισμὸς) αἰσθητῇ εἰκὼν τῆς Θ. εὐχαριστίας.

Προσωπογραφίαι τῶν ἱεραρχῶν Βασιλείου Χρυσόστομου, κλπ. συντακτῶν τῆς Θ. λειτουργίας, ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ καὶ σκηνὴ ἐκ τῆς Π.Δ. συμπληροῦν τὸν λειτουργικὸν κύκλον. Ὁ κύκλος οὗτος εὐρίσκεται εἰς στενὴν σχέσιν μὲ τὰ τελούμενα

Ἀπὸ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον
Θεο)νίκης, οἱ μικροὶ μαθηταὶ με-
ἐπὶ κεφαλῆς τὸν παιδρὰ Σινλια-
νόν, ἐφημέριον.

ἐν τῷ ἱερῷ βήματι μυστήρια ὡς καὶ ἡ σχετικὴ εὐχὴ τῆς λειτουργίας; δηλοῖ: « μεμνημένοι τοίνυν, λέγει ὁ ἱερεὺς μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ λάβετε φάγετε, τῆς σωτηρίου ταύτης ἐντολῆς; καὶ πάντων τῶν ὑπὲρ ἡμῶν γεγεννημένων, τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Ἰάφου, τῆς τριτημέρου ἀναστάσεως τῆς εἰς οὐρανὸν ἀναβάσεως τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας τῆς δευτέρας καὶ ἐνδόξου πάλιν παρουσίας, τὰ σὰ ἐκ τῶν σὼν σοὶ προσφέρωμεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα ».

3) Ἑορταστικὸς Κύκλος

Ὁ λοιπὸς ναὸς καλύπτεται μὲ σκηνάς ἐκ τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων. Αἱ σκηναὶ αὗται ἀποτελοῦν τοὺς εορταστικοὺς σταθμοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὡς γνωστὸν ἡ Ἐκκλησία διαίρει τὰς εορτὰς εἰς Δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς. Αἱ πρῶται ὑποδιαφοῦνται εἰς ἀκίνητους καὶ κινήτας ἐκ τῶν ὁποίων πάλιν αἱ ἀκίνητοι ἔχουν ὡς κέντρον τὰ Χριστούγεννα αἱ δὲ κινήται τὴν εορτὴν τῶν εορτῶν δηλ. τὸ Πάσχα. Ἐκ τῶν ἀκινήτων δύο Θεομητορικαὶ Εὐαγγελισμοὶ καὶ Κοίμησις καὶ τέσσαρες Δεσποτικαὶ Γέννησις, Ὑπαπαντή, Βάπτισις, Μεταμόρφωσις καταλαμβάνουν τὰ πλάγια κλίτη τοῦ κυρίως Ναοῦ. Ἐκ τῶν κινήτων αἱ ἀφιερωμέναι εἰς τὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασιν εορτᾶι Βαΐφόρος, Μυστ. Δείπνος, Σταύρωσις, Ἀνάστασις Ἀνάληψις Πεντηκοστὴ συμπληρῶνουν τὸν εορταστικὸν κύκλον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ διαμόρφωσις τῶν ἀνωτέρω εἰκονογραφικῶν κύκλων εἶναι προῖόν τῆς παραδόσεως τῆς ἐκκλησίας. Καὶ γνωρίζομεν πολὺ καλῶς διὰ μὲ τὴν παράδοσιν τῶν αἰώνων ἡ παράδοσις αὕτη γίνεται κανὼν ἀπαράβατος.

Ὅπως λοιπὸν δὲν ἔχομε δικαίωμα νὰ μετακινήσωμε τὰ ὅρια τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως εἰς τὴν εἰκονογραφίῃν τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ πολὺ περισσότερο δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀντιθέσωμεν τὸ εορτολόγιον τῆς ἐκκλησίας. Ἡ παράβασις συνεπάγεται πνευματικὴν ποινὴν καὶ ἡ παραμονὴ εἰς τὰ καθιερωμένα ἀποτελεῖ χρέος.

Τὰ περίεργα καὶ σοβαρὰ

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΝΤΑΙ ΟΙ ΟΜΟΤΡΟΠΟΙ;

Ἡ ἐγκληματικὴ ἐνέργεια τῶν Ἀγγλῶν διηγείρε τὴν ὀργὴν καὶ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, ὥστε οὗτοι ἀνεξαρτήτως χασμάτων, ἀντιθέσεων κ.τ.λ., νὰ συγκροτήσουν αὐτομάτως ἓνα ἐνιαῖον μέτωπον.

Ὅλοι συμφωνοῦν διὰ τὴν πρᾶξιν αὕτη τῶν Ἀγγλῶν εἶναι ἰδιαιτέρως εἰδεχθῆς διὰ τοὺς ἐξῆς κυρίως λόγους: α) εἶναι στραγγαλισμὸς προσωπικῆς ἐλευθερίας, β) εἶναι προβολὴ κατὰ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἥς ἀνώτερον στέλεχος εἶναι ὁ Ἐθνάρχης Μακάριος, γ) εἶναι κόλαφος κατασχύνῃς κατ' ἐλευθέρου καὶ πεπολιτισμένου λαοῦ.

Ὅλοι δὲ μετ' ἀνακουφίσεως ἀνέγνωσαν τὰ διαγγέλματα τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκ-

κλησίας, καλούσης εἰς συναγεμὸν ὅλους τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ ἡμεῖς ἐν προκειμένῳ ἀναγνωρίζομεν ἀρμοδιότητος ἡγεσίας, ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν Ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν τῶν Κυπρίων, ὥστε νὰ εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ προσέλθωμεν εἰς οἰονδήποτε προσκλητήριον τῆς χάριν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἱεροῦ καὶ ὕψηλοῦ αὐτοῦ σκοποῦ.

Πλὴν ὅμως αὐτὸ δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ ὑποσημειώσωμεν ὩΡΙΣΜΕΝΑΣ ΑΝΓΙΝΟΜΙΑΣ εἰς τὰς ἐνέργειας τῶν « Σεβασμιωτάτων » τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι συνεχίζουν μίαν τραγικὴν ἀθλιότητα καὶ ἀποδεικνύουν τὴν ἔλλειψιν τῆς οὐρανίας συνεπειᾶς εἰς τὰς πράξεις καὶ ἐνέργειας τῶν.

Γράφουν ἐν δικαίᾳ ἐξάψει καὶ ἀγανάκτησει, διὰ τὴν Ἱερὰ Σύνοδος διαμαρτύρεται « δοκιμάζουσα ὀδυνηρὰν ἐκπληξιν καὶ ἱερὰν ἀγανάκτησιν ἐπὶ τῷ ἀποτολμηθέντι ἀνοσιουργήματι τῆς συλλήψεως καὶ ἐκτοπίσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.λ.π. ».

Ἀλλὰ διατὶ νὰ δοκιμάζουν ἐκπληξιν καὶ ἀγανάκτησιν; Καὶ διατὶ νὰ χαρακτηρίζουν ὡς ἀποτολμηθὲν ἀνοσιούργημα τὴν σύλληψιν καὶ ἐκτόπισιν;

Ὡς Ἕλληνες ὀρθῶς αἰσθάνονται καὶ δικαίως χαρακτηρίζουν! Πέραν ὅμως τῆς ἰδιότητος αὐτῆς δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλοῦν, διότι προηγήθησαν τοῦ Τυράννου τῆς Κύπρου εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀθλίας καὶ ἐγκληματικῆς αὐτῆς μεθόδου!

Ὁ Τύραννος τῆς Κύπρου, οὔτε ὀρθόδοξος εἶναι, οὔτε τὸν Γλυκύτατον Ναζωραῖον ἀντιπροσωπεύει, τὸν εἰπόντα « ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν ».

Οἱ ὑπογράφοντες ὅμως τὰς δικαίας καὶ ἐθνοπρεπεῖς διαμαρτυρίας ὑπὸ τὴν ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΩΣ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ὑπέγραψαν καὶ ἐξειέλεσαν ἀνοσιούργημα συλλήψεως καὶ ἐκτοπίσεως ΟΜΟΣΧΗΜΟΥ ΤΩΝ καὶ ΟΜΟΒΑΘΜΟΥ ΤΩΝ ΙΕΡΑΡΧΟΥ.

Ἐλησμόνησαν τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἐκτόπισιν εἰς τὴν ἀπόκρημνον Μοῆν τοῦ Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης τοῦ γέροντος καὶ ἀγιωτάτου Μητροπολίτου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου;

Ἐλησμόνησαν τὴν ἀντιχριστιανικὴν καὶ σκοτεινотάτην διαμαρτυρίαν των κατὰ τῆς τότε Κυβερνήσεως Βενιζέλου, ὅτε αὕτη ἐκ φιλανθρωπίας κινουμένη ἀνεκάλεσε ἐκ τῆς ἐξορίας τὸν ἐξόριστον Ἱεράρχην;

Τώρα ἡ σύλληψις καὶ ἐκτόπισις Ἱεράρχου συνιστᾷ ἀνοσιούργημα, τότε τὸ αὐτὸ γεγονὸς δὲν πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ φέρῃ καὶ τὸν αὐτὸν χαρακτηρισμόν;

Οἱ ἴδιοι λοιπὸν οἱ δρᾶσται διὰ τῶν λόγων των χαρακτηρίζουν τὴν πρᾶξιν των καὶ ἐκ τῶν πράξεων των ἀρύονται τοὺς χαρακτηρισμοὺς των.

Τί θὰ ἔλεγε ὁ Κύριος εἰς παρομοίαν περίπτωσιν;

«Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί»!

Ὁρθότατα ποιεῖ ἡ Αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησίαι, ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὰς ὁμοδόξους Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς! Ἐλησμόνησεν ὅμως, ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι αὐταὶ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ δι... οἱ «Σεβασμιώτατοι» τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ διαγγέλματός των πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν *κατήγγειλαν τοῦ; Παλαιοημερολογίτας ὅτι ἀκολουθοῦν τὸ ἡμερολόγιον τῶν Σλαύων καὶ δημιουργοῦν οὕτω ἔθνικὸν κίνδυνον;*

Διατί λοιπὸν αὐτοὶ τώρα ζητοῦν τὴν συμπαράστασιν ἔθνικῶς ἐπικινδύνων Χριστιανῶν;

Δὲν τὰ γράφομεν αὐτὰ *ἀντιπολιτενόμενοι* ἀπλῶς σημειοῦμεν τὰς παταγώδεις ἀντινομίας τῆς Διοικούσης Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, δι' ὧν ἀποδεικνύει τὴν ἑλλειψιν μιᾶς ἠθικῆς ἀξίας, τοῦ αἰσθήματος τοῦ Δικαίου. Καὶ ὅταν τὸ αἶσθημα αὐτὸ ἀπουσιάζῃ ἀπὸ τὰ ἄιομα καὶ τὰς ὁμάδας, τότε αἱ πράξεις των μοιραίως στεροῦνται τῆς ἠθικῆς βαρύτητος.

Κλείομεν τὰς κρίσεις μας αὐτάς μετ' τὴν διακήρυξιν πρὸς ὅλους τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀδελφούς μας, νὰ υποστηρίξωσιν τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τῶν Κυπρίων καὶ νὰ ἐκφράσωσιν διὰ παντὸς τρόπου τὴν ἀγανάκτησιν των διὰ τὴν σὺλληψιν Ἱεράρχου, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀνοσιούργημα, καὶ τὸ ὅποιον δυνάμεθα μόνον ἡμεῖς καλὸν ἄλλοι νὰ γνωρίζωμεν.

Ἡ ΑΠΡΟΚΑΛΥΠΤΟΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΚΑΙ Ἡ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΜΑΣ

Βαθύτατα κατέπληξε τοὺς Ἕλληνας καὶ διήγειρε τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ ἔθνους μας ἡ ἀπροκάλυπτος βαρβαρότης τῶν Ἀγγλῶν νὰ συλλάβωσιν τὸν προκαθήμενον τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ καταφέρωσιν οὕτω ῥόλαφον κατασχόντης εἰς ὁλόκληρον τὸ ἔθνος. Ἡ ἐνέργειά των αὐτῇ διαφεύγουσα τὰ ὅρια των συνήθων μέρων τάξεως προσλαμβάνει τὴν μορφήν ἐγκλήματος κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνιστᾷ προδοσίαν τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιών.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος πολλάκις δοκιμασθέν ἀπὸ τὴν ἰσχυρότητα τῆς διαγωγῆς των ἀγγλοσαξόνων καὶ πολλάκις ζημιωθέν ἐκ των ἀνθελληνικῶν ἐνεργειῶν τῆς παμπούργου Ἀλῶπεκος θὰ πρέπη νὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τῆς Ἑθνικῆς ἀξιοπρεπείας. Εἴμεθα Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι καὶ οὐδεμίαν θέσιν ἔχομεν πληροῦ τῶν ἀλλοδόξων καὶ ἀλλοεθνῶν αὐτῶν. Δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως νὰ πυρακτώσωμεν τὰ στήθη μας ἀπὸ μίσος τοῦτο εἶναι ἀντιχριστιανικόν. Δὲν θὰ πρέπη ὅμως καὶ νὰ δεχώμεθα, ὥς ἐγένετο μέχρι τοῦδε, ὅλας των τὰς ἐπιδράσεις.

Ἡ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

Χριστιανικαὶ ἀπόκρεω καὶ εἰδωλολατρικαὶ ἀπόκρεω

Εἶναι δύσκολον ν' ἀποκριθῇ ὁ εἰδωλολατρικὸς χαρακτὴρ τῶν ὁργισμῶν διασκεδάσων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀποκρεῶ. Ἐχει πλέον διαλισιωθῇ ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις αὐταὶ εἶναι κατάλοιπα καὶ λείψανα τῶν κρονείων, τῶν διονυσίων καὶ βακχείων. Ἡ Ἐκκλησία ἀνέκτιθεν ἐκαιτηρίσας τὰς μεταμφιέσεις καὶ λοιπὰς ἐκδηλώσεις τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, καὶ ἐχαρακτήρισεν αὐτάς ὡς ἐπιστροφὴν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς εἰδωλολατρίας.

Δὲν εἶναι δὲ τυχαῖον τὸ γεγονὸς διὰ μετὰ τὰς παραβολὰς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καὶ τοῦ Ἀσώτου τὰς ἀναγινωσκόμενας κατὰ τὰς δύο πρώτας Κυριακὰς τοῦ Τριωδίου ἀκολουθεῖ ἡ περικοπὴ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου ἀπὸ τὴν ὁποίαν διδασκόμεθα περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ περὶ τῆς ἐσχάτης κρίσεως.

Οὕτω ἐνῶ εἰς τὰς δύο πρώτας παραβολὰς ζωγραφεῖται ἡ συγκατάβασις ἡ ἄκρα φιλάνθρωπία καὶ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν περικοπὴν τῆς ἐσχάτης κρίσεως τονίζεται ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μόνον φιλάνθρωπος ἀλλὰ καὶ δίκαιος καὶ ἐπομένως ἀμοίβει ἢ τιμωρεῖ τὸν καθ' ἑνὴν κατὰ τὰς πράξεις του. Ἡ ψυχολογικὴ σκοπιμότης τῆς περικοπῆς αὐτῆς εὐρίσκεται εἰς τὸ ὅτι θέλει νὰ ὑπενθυμίῃ εἰς τοὺς χριστιανούς, διὰ δὲν πρέπει νὰ παρεξηγοῦν τὴν ἄκραν φιλάνθρωπιαν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ παραμελοῦν τὸν κατὰ Χριστὸν βίον. Ἀποχὴ συνεπῶς ἀπὸ καθὲς ἐκδήλωσιν ὑπενθυμίζουσιν εἰδωλολατρικὰς συνηθείας. Ἰδιαίτερος περὶ τῶν μεταμφιέσεων ἡ Ἐκκλησία καυτηριοῖ καὶ καταπολεμεῖ σφοδρῶς ταύτας, διότι ἐν τῷ Δευτερόνομῳ (κβ'5) ἀναγράφεται ἀπαγόρευσις μεταμφιέσεων ἀνδρῶν εἰς γυναῖκας καὶ τὰνάπαλιν.

«Οὐδεὶς καταδικάζεται διὰ τὰς θρησκευτικὰς τοῦ πεποιθήσεις».

(Κατὰ δημοσίευσιν τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» 1.3.56).

Εἰς τὰς ἀνωτέρω δηλώσεις προέβη ὁ Μητροπολίτης Μόσχας κ. Νικολαῖ εὐρεθεὶς εἰς Ὁσλο δι' ἀπελίστημον ἐπίσκεψιν. Δὲν ἀνεμέγαμεν τοιαύτην ἀνείσιν ἐλευθερίας, τοιοῦτον σεβασμὸν πρὸς τὴν θρησκευτικὴν συνειδήσιν, ἀπὸ καθεστῶς δεδηλωμένον ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἷος ὁ Κομμουνισμὸς, ἀπὸ καθεστῶς στηριζόμενον ἐξ' ὁλοκλήρου εἰς τὴν ὕλην.

Εἰς Ρωσίαν «οὐδεὶς καταδικάζεται διὰ τὰς θρησκευτικὰς τοῦ πεποιθήσεις», καὶ εἰς Ἑλλάδα γιλιὰδες παλαιοημερολογιτῶν, δηλαδὴ Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, καταδικάζονται διὰ τὰς θρησκευτικὰς των πεποιθήσεις, τὰλαιπωροῦνται, προσηλακίζονται.

Τί περίεργα πράγματα συμβαίνουν;

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Π ρ ὶ σ

«Ἀπαντὰ τὰ Μέλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τὰ ἔχοντα δικαίωμα ψήφου.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν, ὅτι: ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς σεβαστῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἐπιτροπῆς, ἀπεφασίσαμεν ὅπως αἱ ἀρχιερεῖσαι διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. γίνωσι τὴν 19ην Μαρτίου Πάτριον Ἡμερολόγιον, Νέον δὲ τοιοῦτον 1ην Ἀπριλίου, 1956.

Παρακαλοῦνται ὁθεν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὑποβάλωσιν ὑποψηφιότητα Συμβούλου ἢ Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως παραδώσωσι τὰς αἰτήσεις των πρὸς τὴν Διοίκησιν τῆς Πανελ. Κοινωνίας μετὰ δεκαδράχμων παραβόλου, τοῦλάχιστον (20) εἴκοσιν ἡμέρας πρὸ τῶν Ἀρχαιρεσιῶν, συμφώνως τοῖς ἀρθροῖς 34 καὶ 35 τοῦ Καταστατικοῦ ἡμῶν.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Δ. Κυριακόπουλος

Γ. Τζιμόπουλος

Ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῆς «Παναγίας Ὁδηγίας».

Αἱ κυραὶ καὶ δεσποινίδες τῆς ἀδελφότητος «Παναγία ἢ Ὁδηγία» συνεχίζουν τὴν ἀγαθοποιὸν δρᾶσιν των, ἐπισκεπτόμεναι ροσηλευτικὰ ἰδρύματα, ἀστυλὰ, σανατόρια καὶ λοιπὰς περιοχὰς τοῦ πόλεως ἀνακουφίζουσαι καὶ παρηγοροῦσαι τοὺς ἀσθενεῖς ἀδελφοὺς. Τὸ Σανατόριον «Σωτηρία» ἐπισκέφθησαν διὰ δευτέραν φοράν. Ἡ δρᾶσις των τιμᾷ τὸν ἱερόν τῆς Ὁρθοδοξίας ἄγωνα καὶ εὐχόμεθα ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὸ ἔργον των

Μνημόσυνον.

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίας Παρασκευῆς Μενιδίου (Ἀχαρνῶν) ἐτελέσθη τὴν παρελθούσαν Πέμπτην μεγαλοπρεπὲς καὶ κατανυκτικὸν Μνημόσυνον ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκτοῦ, ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τῆς Ἐκτερεστάτης ἀγωνιστρίας ἐκ τῶν πρώτων μαχομένης ὑπὲρ τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ ἱερῶν κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Καλλιόπης Παράσχου, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ταφῶν αὐτῆς ἐψάλλη τρισάγιον ὑπὲρ τῆς Μακαρίας αὐτῆς ψυχῆς

Ὁ ἀδελφὸς Γεώργιος Δ. Παράσχος

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνάκτιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χηματικὸν ἔμβλημα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνῃται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερκουρίον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀντιπροσωπεύουσα τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἱερεῖς τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ τὰ ὀρθόδοξα αὐτῶν ποιμένα συνελθοῦσα ἐκτάκτως ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ τῆς ἐγγληματικῆς συλλήψεως Ἑλλήνων Ἱεραρχῶν ὑπὸ τῶν δυναστῶν τῆς προσφιλοῦς καὶ ἐλληνικωτάτης Κύπρου καὶ ἀκούσασα τοῦ Προέδρου καὶ τῶν συνέδρων αὐτῆς

ΨΗΦΙΖΕΙ

α) Κατασκευάζει τὴν ἀποτολμηθεῖσαν πρᾶξιν θεωροῦσα αὐτὴν ἔγκλημα κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν συνεδρήσεων.

β) Καλεῖ τὰ τε παραρτήματα καὶ τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πιστοὺς χριστιανοὺς τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. ὅπως διαμαρτυρηθῶσιν διὰ τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ ἔγκλημα.

γ) Ἐκφράζει τὴν εὐχὴν, ὅπως οἱ συλληφθέντες καὶ ἀπελαθέντες Ἱεράρχαι ἀποκατασταθῶσιν συντόμως εἰς τὰ ποιμαντικά των ἐπὶ θριάμβῳ τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐλευθερίας.

δ) Ὁρίζει ὅπως τὴν προσεχῇ Κυριακὴν τῆς Τυροφάγου πεμφθῶσιν δεήσεις εἰς τοὺς Ναοὺς μας διὰ τὴν εὐδωσιν τοῦ Ἀγῶνος τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν.

ε) Ἀποφασίζει τὸ παρὸν ψήφισμα νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον καὶ εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Μαρτίου 1956

Ὁ Πρόεδρος

† Ἀρχ. Ἀκάκιος Πιππᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

† Ἀρχ. Παντελεήμων Τσαλούπης

Σημεῖα τῶν καιρῶν.

Κατολισθίσεις ἐδαφῶν, πλημμῦραι, ἐκρηγῆεις εἰς τὴν ἡλικίαν μᾶζαν, ὅλα αὐτὰ δημοσιεύονται τὰρα τελευταίως. Πρέπει νὰ προσέξωμεν, μήπως εἶναι σημεῖα τῶν καιρῶν. Ἄλλωστε ἡ ἡθικὴ κατάσταση τῆς ἀνδραπότητος ἐπισύρει τὴν δρῆν τοῦ Θεοῦ.